

Laivarottien kapina

Kappale 1: Merille!

Olipa kerran eräs rottajoukkio vuonna 1853 joka seikkaili vanhan Oulun kaduilla. Heidän nimensä olivat: Hulivili, Peetu, Niilo ja Joono. Hulivili oli keskikokoinen ja rohkea musta rotta jolla oli arpi vasemmassa poskessa. Niilo ja Joono olivat kaksoset, pieniä ja valkoisia rottia. Heidät erotti vain siitä että Niilolla oli arpi oikeassa jalassaan. Kaksoset olivat molemmat ovelia, mutta ystävällisiä ja kivoja rottia. Peetu oli suuri harmaa rotanketale joka oli iloinen ja viekas. Kerran he olivat hankkimassa ruokaa kun he näkivät keskikokoisen ja ruskea rotan juoksemassa pois kapakasta leivänpala suussaan. Rotan perässä juoksi mustapartainen ja roteva kapakanpitäjä veitsi kädessään.

-Meidän pitää auttaa häntä! Hulivili sanoi kiihtyneesti.

Muut olivat sama mieltä, ja he hyppäsivät miehen niskaan. Rotat raapivat miestä ja ruskea rotta pääsi pakoon. He juoksisivat rotan perään heti päästyään miehen niskasta. Kun he saavuttivat rotan, se sanoi näin:

- Kiitos että pelastatte minut. Olen laivarotta nimeltä Nick ja halusin käydä pitkästä aikaa maissa. En voinut vastustaa kiusausta käydä ruokailemassa. Haluatteko nähdä laivan?
- Kyllä! Olemme muuten Hulivili, Niilo, Peetu ja Joono, rotat vastasivat kuorossa. Nick johdatti heidät satamaan ja näytti siellä olevan suuren laivan. Laivan keulakuvassa oli joutsen ja siinä oli kaksi mastoa. Keulaan oli kirjoitettu laivan nimi: Swan.
- Näytän teille nyt, mutta olkaa varovaisia koska kapteeni Albert vihaa rottia. Minä yritän saada perämies Frankyn kapteeniksi, koska hän pitää rotista. Kukaan rotta ei uskalla nousta laivaan, koska he pelkäävät Albertia. Olemme maissa hakemassa tukkeja Englantiin myytäväksi. Laivan sisätilat olivat melko tavalliset laivan sisätilat: miehistölle oli paljon kerrossänkyjä ja kyökki oli suuri huone laivan keulassa. Mutta kapteenin huone yllätti kaikki: se oli hieno kuin kuninkaan palatsi. Siellä oli arkkuja ja hienoja tauluja ja jopa tuliaseita joiden metalliosat olivat kullatut.
- Hienoa, vai mitä? Suuri osa laivan rahoista menee kapteenin hytin ehostamiseen. Siksi muu laivasta ei ole mikään erityinen, Nick sanoi. Sitten hän ohjasi muut laivasta ulos.
- Kiitos kierroksesta, oli kiva nähdä kerrankin muuta kun pelkkiä Oulun katuja, Hulivili sanoi.
- Eipä kestä. Oli muutenkin kiva nähdä muitakin rottia. Minulla on täällä kovin yksinäistä kun kapteeni Albert pelottaa kaikki rotat tiehensä, Nick sanoi.
- Mitä? Onko sinulla täällä yksinäistä? Silloinhan me tulemme sinun mukaasi! Merelle! Hulivili huusi ennen kun kukaan ehti estää. Kaikki rotat tuijottivat Huliviliä.

Kappale 2 : Lähtö

- Mitä sinä sanoit? huudahtivat Peetu, Niilo ja Joono yhteen ääneen.
- Me lähdemme merille! Meistä tulee laivarottia, Hulivili totesi.
- Minulla ei ole mitään sitä vastaan. Haluaisin pitkästä aikaa nähdä muutakin kuin Oulun katuja, sanoi Peetu.
- Siispä mekin kannatamme ajatusta, totesivat Niilo ja Joono.
- Mahtavaa! Milloin laiva lähtee Nick? Hulivili kysyi.
- Mitä? Miettikää nyt vähän! Eivät muut rotat turhaan pelkää Albertia! Hän on oikeasti vaarallinen! Nick sanoi.
- Me emme pelkää mitään hullua kapteenia, totesi Hulivili.
- Selvä. Mutta olen varoittanut teitä. Laiva lähtee tunnin kuluttua, Nick sanoi.
- Selvä. Meillä ei ole mitään tavaroita, joten voimme tulla jo kanssasi laivaan ja tehdä olomme kotoisaksi, Hulivili sanoi. He nousivat laivaan ja menivät perunakellariin jossa Nick asui. Hän oli tehnyt säkkien väliin kotoisan kolon, jossa oli paljon perunoita.
- Toivottavasti tykkäätte potuista. Aika harvoin onnistun kähveltämään muuta ruokaa, joten syön lähinnä perunoita. Kun laiva lähti satamasta, he tuijottivat kohti Oulua, joka oli ollut heidän kotipaikkansa vuoden ajan.
- Olimme tuolla suunnilleen yhden kolmasosan elämästämme, sanoi Peetu.
- Ja nyt olemme lähdessä pois. Muistatteko kun Hulivili löysi minut ja Joonan siltä syrjäkujalta talvella? Niilo kysyi.
- Miten voisit unohtaa? Puraisit melkein häntäni irti! Hulivili huusi, mutta hänen äänessään oli naurua. Kun muut olivat menneet nukkumaan Hulivili oli vielä kannella.

- Me palaamme vielä, Hulivili ajatteli kun Oulu katosi taivaanrantaan.

Kappale 3: Kapteeni Albert

Kun rotat olivat olleet kuukauden laivalla, he olivat oppineet laivan tavoille. Rotat söivät harvoin muuta kuin pottuja, koska he eivät kähveltäneet melkein mitään.

- Tarvitsemme muutakin ruokaa! huudahti Hulivili eräänä päivänä aamiaisella.
- Nick, johdata minut keittiöön! Lopulta Nick suostui, kun Hulivili oli suostutellut häntä monta minuuttia. Kaikki tulivat mukaan. Kun he olivat keittiön ovella, he kuulivat vihaista huutamista keittiöstä.
- Kokki, sinä lupasit että saan bratwurstia joka aamu! Huusi vihainen möreä miesääni keittiöstä.
- Mutta kun herra Albert, bratwursti on loppu! Oulussa en saanut varastoon bratwurstia! Siellä ei ollut sitä! Ohitimme Turun viikko sitten! Olemme Hiidenmaan lähistöllä ja lähellä ei ole kaupunkia josta sitä saisi! sanoi pelokas miesääni.
- Sitten hankit sitä tai muuten..., möreä ääni sanoi. He kuulivat miekan vedettävän tupesta.
- Meidän pitää auttaa häntä! Hulivili kuiskasi.
- Ettekö tajua? Se on kapteeni Albert! Nick kuiskasi takaisin.
- Olla vaikka Napoleon, tuo mies on pelastettava! Huudahti Peetu. He kuulivat miekan heilahtavan ilmassa. Äkkiä kaikki rotat, jopa Nick juoksivat kohti huoneessa olevia hahmoja. Toinen, jonka Hulivili oletti kokiksi, oli seinää vasten painautunut. Hän oli paksu ja pieni jolla oli valkoiset vaatteet ja ruskeat hiukset. Toine hahmo, kapteeni Albert oli pitkä ja lihaksikas mies jolla oli tuuhea musta parta ja tukka. Hänellä oli siniset kapteenin vaatteet ja kädessään sapeli. Rotat hyökkäsivät ja onnistuivat kaatamaan Albertin. Kokki juoksi pakoon ja kannella hän hyppäsi pelastusveneeseen. Albert nousi ja latasi pistoolinsa, mutta ennen kun hän ampui, Hulivili hyppäsi hänen selkäänsä ja kaatoi hänet uudelleen. Kapteeni kiroili ja huusi mutta miehistö, joka oli komennettu ampumaan, ampui tahallaan ohi kokista ja rotista. Nick nappasi Albertin pistoolin.
- Paetaan! Nick huusi. He juoksivat kohti perunavarastoa, mutta tajusivat että kapteeni oli heidän kannoillaan. Kun he juoksivat kulman taakse, suuri koura nappasi heidät.
- Olkaa ihan hiljaa, he kuulivat möreän äänen sanovan yltään. Ääni kuului rotevalle miehelle jonka kasvot olivat suuren ruskean parran ja naarmujen alla ystävälliset.
- Hä on ensimmäinen perämies Franky, se jonka haluan auttaa kapteeniksi, Nick kuiskasi. Yhtäkkiä kapteeni Albert oli siinä.
 - Franky! Onko täällä näkynyt paria haisevaa laivarottaa? Albert huusi.
 - Taisivat mennä tuonne päin, sanoi Franky ja osoitti toiseen käytävään. Kapteeni Albert oli heti poissa, juoksemassa toiseen käytävään. Kun Franky päästi heidät pois kourassaan he juoksivat suoraan perunakellariin.
 - Kamala mies tuo kapteeni Albert, Peetu totesi.
 - Niin on, vastasivat Niilo ja Joonas.
 - Onneksi kokki pääsi pakoon. Pelastusveneissä on ruokaa valmiiksi, joten hän pääsee luultavasti Riikaan tai muuhun lähikaupunkiin nääntymättä, Nick puuttui keskusteluun.
 - Miksi ne miehistönjäsenet ampuivat tahallaan ohi? Hulivili kysyi Nickiltä.
 - He eivät pidä Albertista ollenkaan, mutta eivät uskalla sanoa vastaan, Nick vastasi.
- Eikö kukaan miehistöstä ole Albertin puolella? Sittenhän me voimme ajaa hänet vallasta, jolloin Frankystä tulee kapteeni ja meille koittaa lokoisat olot! Hulivili huudahti.

Kappale 4: Kapina

Hulivilin ihmetykseksi kaikki suostuivat suunnitelmaan mukisematta, ja he alkoivat heti miettiä suunnitelmaa. Kolmen viikon kuluessa he olivat miettineet suunnitelman valmiiksi, ja saaneet jopa Frankyn mukaan, koska he tarvitsivat jonkun joka pystyy liikuttamaan airoa. He olivat saaneet Frankyn mukaan elekielellä, ja hän oli ymmärtänyt, mitä rotat olivat tarkoittaneet viittoessaan kápälillään. Suunnitelma oli seuraavanlainen: aluksi Hulivili houkuttelisi Albertin peräänsä kannelle. Nick hoitaisi miehistön pois kannelta tekaistulla vuodolla Peetun kanssa. Hulivili johdattaisi Albertin kannen läpi ja pelastusveneiden kohdalla kaataisi hänet tiettyyn pelastusveneeseen. Franky olisi poistanut aivot tuosta veneestä edellisenä päivänä. Niilo ja Joonas purisivat pelastusvenettä pitävät köydet poikki, jolloin vene putoaisi veteen ilman airoja. Sen jälkeen Franky tulisi kannen alta ja tökkisi airoilla veneen kauas avomerelle. Suunnitelma oli riskialtis, mutta heidän paras keksimänsä, joten he käyttivät sitä. Suunnitelman toteutuspäivän aamuna tunnelma oli kiristynyt. Kaikki miettivät, miten voisivat hioa vielä vähän suunnitelmaa,

ilman kuitenkaan tuloksia. He nousivat piilossa kannelle ja odottivat hetken. Sen jälkeen nuori laivapoika tuli kannelle ja ilmoitti löytäneensä vuodon. Oikeasti hän oli havainnut vain Peetun ja Nickin keulaan kannen alle kaatamaan vesitynnyrin vedet. He olivat myös lavastaneet reiän, joka oli kaadetun veden alla, mutta oikeasti se oli vain reiältä näyttävä kolo, joka ei ollut oikeasti vaaraksi laivalle. Kansi tyhjentyi äkkiä, ja kun kaikki olivat menneet pois, Hulivili lähti matkaan.

Hän heittäytyi päin kapteenin hytin ovea, ja parin sekunnin kuluttua Albert oli ulkona.

- Nyt sinä hiiri tulit tiesi päähän! Tapan sinut! Herätit minut yöuniltani ja sitä et saa anteeksi! Albert huusi raivoissaan.
- Sehän nähdään, mietti Hulivili. Hän juoksi kohti pelastusveneitä Albert perässään. Juuri ennen tiettyä pelastusvenettä Hulivili otti nopeasti maassa olevan pitkän kepin hampaidensa väliin, (Keppi oli jätetty siihen edellisenä päivänä Joonan toimesta.) kääntyi ja oli juuri tökkäämässä keppeä Albertin jalkojen väliin, kun häneen tarttui jättimäinen käsi. Hulivili tunnisti käden heti. Se oli kapteeni Albertin käsi. Hulivili oli arvioinut kapteenin nopeuden väärin. Juuri kun kapteeni Albert oli pudottamassa Hulivilin laidan yli, Hulivili näki suuren miehen hahmon kapteenin takana. Se oli Franky. Franky nappasi kiinni Albertista ja hänen otteensa Hulivilista hellitti. Kun Hulivili käänsi päätään Frankyn suuntaan hän näki hänen heittävän Albertin pelastusveneeseen ja ennen kun Niilo ja Joonan olivat edes päässeet puremaan köysiä rikki Franky oli jo puukollaan katkaissut ne ja työntämässä Albertia ulapalle. Sitten Hulivili tajusi sen. He olivat onnistuneet.

Prologi

Vuoden kuluttua he olivat taas Oulussa. Nick oli käynyt vanhaksi ja oli jäänyt viettämään eläkepäiviään kotikaupunkiinsa Lontooseen. He olivat nyt itsekin palanneet kotiinsa Nickin tapaan. He katsoivat Swania ja tajusivat kuinka paljon he olivat viettäneet aikaa tuon laivan kannella.

- Vuosi sitten lähdimme, Peetu totesi.
- Ja sitä emme kadu, Hulivili sanoi
- Niin juuri. Mutta nyt lähdemme koloomme viettämään rauhallisia päiviä, Niilo ja Joonan sanoivat yhteen ääneen. Ja niin he lähtivät koloonsa viettämään eläkepäiviä.

Loppu